

ZEEMAN'S KOUT.

Ja, jongen, 'k zie je ginds wel dart'len
En wibb'len in die kleine boot!
Doch pas maar op: in 't water spart'len,
Dat valt niet mee, je zinkt als lood.
En pakt je niemand bij je vin,
Dan slokt je Jona's walvisch in.

Wie zou je 't spel als knaap niet gunnen!
Mijn hart springt daarbij op van vreugd;
Want meer dan iets het ooit zou kunnen,
Herinnert dit mij aan mijn jeugd.
Maar, jongen, 't mag — versta mij wel! —
Niet altijd blijven bij zulk spel.

Eens komt de tijd, — God moog' 't gehengen,
Dat gij naar zee begeert te gaan.
Dan zal Zijn hand je daar wel brengen,
Je leiden op der golven paân.
Niets beters is 't voor jonge maats
Dan op het schip: daar is je plaats.

'k Zie in gedachte je reeds varen,
Met and'ren klaut'ren in het want.
Gij brengt, bij 't stijgen van de baren,
Een afscheidsgroet aan 't Vaderland.
Vaarwel! Vaarwel! Nu 't Oostwaarts gaat,
Maar . . . luister naar mijn goeden raad.

Wees ijvrig, altijd bij de pinken,
En haal veel wants nooit overhoop.
Laat 't hart niet in de schoenen zinken,
Zoo 't in 't begin ook tegenloop'.
Wees flink in alles, — moed gevat,
En kruip niet in het kabelgat.

Wil nimmer met de teerkwast loopen;
Dat is: vlei niemand; wees oprecht;
Houd mondje dicht en de ooren open,
Doe wat de kapitein je zegt.
En wil je slapen heel gerust:
Bezoek dan nooit een vuile kust.

Dreigt soms een storm, wil dan niet vreezen,
Al grimt de zee ook nog zoo boos.
Een jongen moet zoo bang niet wezen,
Dan wordt hij nooit een flink matroos.
En bovenal, houd God in 't oog:
De beste haven is omhoog.

Dordrecht, Jan. 1897.

E. GERDES.